

Arrest

nr. 93 661 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 15 december 1979 in het Dagestaanse dorp Adilotar, waar u ook geregistreerd was. In juni 2009 huwde u officieel met V.K.. In december 2011 scheidden jullie omwille van de problemen. Uw problemen begonnen nadat uw (ex-)man in oktober 2011 door de politie van Kizilyurt gearresteerd werd op verdenking van banden met de rebellen. Zoals gewoonlijk was hij die dag gaan werken. Toen hij 's avonds niet thuis kwam, belde u zijn ouders op. Zij gingen naar hem op zoek en slaagden erin om hem de volgende ochtend vrij te kopen. Na zijn vrijlating ging u samen met uw dochter naar het huis van uw schoonouders om er uw (ex-)man te bezoeken. Hij was er erg aan toe. U bleef bij

hem tot de volgende dag en keerde daarna naar huis terug. In de daarop volgende weken werd u geregeld lastiggevallen door de politie, die op zoek was naar uw (ex-)man.

Daarom besloot u, op aanraden van uw moeder, de officiële scheiding aan te vragen. U hoopte dat u zo veiliger zouden zijn. Eigenlijk bleven jullie echter een koppel. Sinds zijn arrestatie verbleef uw (ex-)man in ieder geval al niet meer thuis, al ontmoetten jullie elkaar wel nog af en toe. Hiermee waren de problemen echter niet van de baan.

Ook in 2012 bleven de autoriteiten u lastig vallen omwille van uw (ex-)man. Begin mei 2012 vielen 5 gemaskerde (ex-)mannen uw huis binnen op zoek naar uw (ex-)man. Ze haalden alles overhoop, sloegen u en schoten zelfs uw hond dood. Als u niet vertelde waar uw (ex-)man was, zou u de volgende zijn. Twee weken later kwamen deze mensen opnieuw naar uw huis. Na dit bezoek besloot u dat het beter was definitief te vertrekken.

U verliet Dagestan uiteindelijk midden mei 2012. Vanuit Adilotar bracht uw broer u met zijn wagen naar Oekraïne. Uw dochter bleef achter bij uw ouders. Vanuit Oekraïne reisde u vervolgens naar België verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen.

U bereikte België op 12 juni 2012 en nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen kende met uw autoriteiten, die uw (ex-)man ervan beschuldigden banden te hebben met de rebellen.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Zo verklaarde u dat de arrestatie van uw (ex-)man aan de basis van uw problemen ligt (CGVS, p. 10). Niet enkel met betrekking tot deze arrestatie, maar ook over uw huwelijk zelf bleef u echter onaannemelijk vaag.

U kon bijvoorbeeld niet eens de geboortedatum en –plaats van uw (ex-)man opnoemen. U kon zich enkel herinneren dat uw (ex-)man geboren werd in 1972, maar waar of wanneer precies wist u niet (CGVS, p. 4).

Dit is zeer opmerkelijk omdat de geboortedatum van uw (ex-)man zelfs vermeld staat op de stempel aangaande uw huwelijk op pagina 14 van uw binnenlands paspoort. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) moest u trouwens toegeven dat u niet eens zeker was van de familienaam van uw (ex-)man (Verklaring DVZ, nr. 15), wat op zijn minst merkwaardig is. Ook uw officiële huwelijksdatum wist u zich niet te herinneren (CGVS, p. 4), hoewel deze net als de familienaam van uw (ex-)man eveneens in uw binnenlands paspoort vermeld staat. U had tot slot evenmin een idee of de job van uw (ex-)man een officiële tewerkstelling betrof (CGVS, p. 16).

Wat betreft de arrestatie van uw (ex-)man, legde u niet enkel vage, maar zelfs tegenstrijdige verklaringen af.

Op de vraag wanneer precies uw (ex-)man gearresteerd werd, antwoordde u namelijk dat dit gebeurde in de lente van 2011, maar u niet meer wist wanneer precies (CGVS, p. 10). Later vertelde u ook dat uw (ex-)man gearresteerd werd in oktober 2011 (CGVS, p. 12). Hieruit werd geconcludeerd dat uw (ex-)man 2 maal aangehouden werd.

Op de vraag voor hoeveel geld uw (ex-)man de tweede keer door zijn ouders werd vrijgekocht, antwoordde u echter dat hij slechts 1 keer aangehouden werd (CGVS, p. 13). Toen u gewezen werd op de vaststelling dat u eerst verklaard had dat uw (ex-)man in de lente van 2011 werd gearresteerd en later vertelde dat hij in oktober 2011 werd gearresteerd, wat bijgevolg twee keer is, repliceerde u dat uw (ex-)man in mei 2011 problemen kreeg waarover u niets weet en hij in oktober een eerste keer werd aangehouden.

Toen u vervolgens nogmaals met deze vaststelling geconfronteerd werd, reageerde u dat u gezegd had dat uw (ex-)man gearresteerd werd in oktober, niet in de lente en u in december van hem gescheiden bent (CGVS, p. 13). Wat er ook van zei, bij de DVZ had u eerder aangegeven dat uw (ex-)man aangehouden werd begin 2011 (Vragenlijst DVZ nr. 3.5).

Aangezien u verklaarde dat hij slechts een keer aangehouden werd (CGVS, p. 13), blijven uw verklaringen bijgevolg tegenstrijdig.

Toen u hierop gewezen werd, argumenteerde u dat u bij de DVZ net hetzelfde had verteld als ten overstaan van het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 17), wat absoluut geen verklaring is voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Deze tegenstrijdigheid blijft dus overeind.

Ongeacht of de arrestatie nu plaatsvond in het begin, de lente of oktober van 2011, uw verklaringen hieromtrent blijven hoe dan ook onaanvaardbaar vaag.

Zo bleef u uiteindelijk vasthouden aan uw verklaring dat uw (ex-)man slechts 1 keer door de ordediensten gearresteerd werd, meer bepaald in oktober 2011 (CGVS, p. 13), maar kon u deze arrestatie niet preciezer in de tijd situeren. U kon zelfs niet eens zeggen of ze plaatsvond begin, midden of eind oktober 2011 (CGVS, p. 14). U wist verder niet door welke politiedienst uw (ex-)man gearresteerd werd, waar hij gedurende zijn arrestatie werd vastgehouden of voor hoeveel geld zijn ouders hem vrijkochten (CGVS, p. 11 en 12). U vertelde nog dat uw (ex-)man gearresteerd werd omdat hij banden had met de mensen in de bossen, d.i. de rebellen, maar had geen idee welke banden hij precies met hen zou hebben noch of hij daadwerkelijk banden met hen had of of de autoriteiten hem hiervan ten onrechte verdachten/beschuldigden (CGVS, p. 11).

Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon van u redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover concrete en gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen, wat in casu niet het geval is.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Gelet op het feit dat uw (ex-)man, en meer bepaald zijn arrestatie, de basis van uw problemen vormt, hebben uw vage en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent ook gevolgen voor de beoordeling van de problemen die u door toedoen van uw (ex-)man gekend zou hebben.

Wat deze problemen betreft, moet erop gewezen worden dat u ook op dit punt onaanvaardbaar vage verklaringen aflegde.

U wist zich bijvoorbeeld niet te herinneren hoe lang na de arrestatie van uw (ex-)man u zelf voor de eerste keer problemen kreeg (CGVS, p. 14). U kon evenmin zeggen met hoeveel personen de politie die eerste keer bij u binnenviel en had geen idee waarom de politie na zijn vrijlating nog steeds op zoek was naar uw (ex-)man (CGVS, p. 14). U haalde verder nog aan dat u van uw moeder vernam dat ook na uw vertrek uit Dagestan mensen naar uw huis kwamen. Wie deze mensen waren of van wie uw moeder dit vernam, weet u niet (CGVS, p. 17).

Ook met betrekking tot andere belangrijke aspecten van uw asielrelaas beperkte u zich tot algemene, vage verklaringen.

U kon bijvoorbeeld niet zeggen waar uw (ex-)man na zijn vrijlating verbleef, enkel dat het op verschillende plaatsen was (CGVS, p. 12). U wist evenmin waar uw (ex-)man was op het moment dat u hem de laatste keer opbelde en liet ook na hem dit te vragen (CGVS, p. 12).

Ondanks het feit dat u op 13 december 2011 officieel van uw (ex-)man scheidde, bleef u hem daarna nog ontmoeten. Jullie laatste ontmoeting vond plaats in april 2012, in een leegstaand huis. U kon echter niet zeggen in welk dorp dit huis gelegen was (CGVS, p. 15). U kon zich eigenaardig genoeg net zo min herinneren hoeveel keer u uw (ex-)man nog had ontmoet tussen zijn vrijlating en jullie laatste ontmoeting in april 2012 (CGVS, p. 15-16).

U gaf verder aan dat u voor uw scheiding ook oproepingsbrieven ontving op naam van uw (ex-)man. Hoeveel dergelijke brieven u ontving, kon u niet zeggen (CGVS, p. 16). U had evenmin enig idee bij welke dienst uw (ex-)man overeenkomstig deze brieven moest aanmelden noch waarom of in welke hoedanigheid (CGVS, p. 16).

Tot slot vermeldde u dat uw (ex-)man al voor zijn aanhouding in oktober 2011 problemen kende, meer bepaald al sinds de lente van 2011. Op de vraag welke problemen dit waren, moest u het antwoord echter schuldig blijven.

U voerde wel aan dat uw (ex-)man deze problemen voor u verborgen hield. U vernam evenwel over deze problemen toen u uw (ex-)man na zijn vrijlating opzocht bij zijn ouders. Uw (ex-)man vertelde namelijk over deze problemen toen jullie allemaal samen aan tafel zaten. U heeft echter niet gepoogd meer over deze problemen te weten te komen, ook niet via uw schoonouders (CGVS, p. 13).

Dit is trouwens niet het enige element waarover u naliet informatie in te winnen.

Uw hele asielrelaas kenmerkt zich door een nalatige houding op dit vlak.

Zo heeft u nooit gevraagd voor hoeveel geld uw (ex-)man werd vrijgekocht (CGVS, p. 11) of zelfs waarom uw (ex-)man in oktober 2011 gearresteerd werd (CGVS, p. 12).

U hebt ook nooit gevraagd waarom de politie na zijn vrijlating nog steeds geïnteresseerd was in uw (ex-)man (CGVS, p. 14), hoewel de politie tot 8 keer toe naar uw huis kwam omwille van uw (ex-)man (CGVS, p. 14-15).

Tot slot liet u ook na om na uw vertrek uit Dagestan nog te informeren naar uw (ex-)man en zijn problemen. Zelf nam u geen contact meer met hem op en u heeft ook niet geprobeerd om op een andere manier informatie over hem in te winnen. U wierp wel op dat u hem niet meer wil zien omwille van zijn problemen (CGVS, p. 18).

Gelet op het feit dat uw (ex-)man de oorzaak van uw problemen vormt en zijn situatie bepalend kan zijn voor het verdere verloop van uw eigen problemen, is deze verklaring niet afdoende. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen mag minstens verwacht worden dat hij

ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich hierover beter te informeren, wat in casu niet het geval is.

Uw vaagheid en nalatigheid brengen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Tot slot moet nog gewezen worden op een eigenaardigheid in uw verklaringen.

Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw (ex-)man na zijn arrestatie verzorgd diende te worden door ambulanciers (Vragenlijst DVZ nr. 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal maakte u hiervan echter geen melding.

Toen u gevraagd werd of uw (ex-)man na zijn vrijlating naar de dokter of het ziekenhuis is gegaan voor verzorging, zei u dat hij niet naar de dokter kon gaan omdat ze hem anders opnieuw konden aanhouden. U repte echter met geen woord over het feit dat uw (ex-)man wel de eerste zorgen had gekregen van ambulanciers (CGVS, p. 11-12).

Toen u hier tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal later op gewezen werd, antwoordde u dat de ambulance inderdaad was langs gekomen en de ambulanciers hem de eerste hulp geboden hadden, maar ze hem niet meenamen en uw (ex-)man dit ook niet wilde.

Op de vraag waarom u dat dan niet eerder verteld had, repliceerde u dat u het niet noodzakelijk vond om dat te vertellen omdat hij niet opgenomen werd in het ziekenhuis en hij zelf de dokter niet had opgeroepen.

Toen u tot slot geconfronteerd werd met de vaststelling dat u het bij de DVZ wel noodzakelijk vond om zelf te vertellen dat uw (ex-)man de eerste zorgen kreeg van de ambulanciers, maar u het bij het Commissariaat-generaal niet nodig achtte hiervan melding te maken, zei u slechts dat hij enkel eerste hulp gekregen heeft (CGVS, p. 17). Dit is echter geen afdoende verklaring.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, uw binnenlands Russisch paspoort is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing kan wijzigen, gezien het enkel identiteitsgegevens bevat. Dit document bevat ook een stempel over uw huwelijk. In dit verband werd echter al opgemerkt dat uw verklaringen over uw band met uw (ex-)man niet geloofwaardig bleken: zo bleek u zijn geboortedatum en -plaats niet te kennen, evenals jullie officiële huwelijksdatum (CGVS, p. 4) en gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs toe dat u niet eens zeker was van zijn familienaam (Verklaring DVZ, nr. 15). Dit terwijl al deze gegevens nochtans vermeld worden in de stempel van uw huwelijk uw intern paspoort.

Op basis van deze vaststellingen heeft het Commissariaat-generaal dus gegronde redenen om te twifelen aan uw huwelijk met deze persoon en dus ook aan de authenticiteit van (de stempel in) uw paspoort.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw administratief dossier, dat in de Russische Federatie officiële documenten (zoals een intern paspoort) gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan (ex-)manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van

aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 30 augustus 2012 een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State aangaande de motiveringsplicht.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zeker was van de familienaam van haar ex-echtgenoot, hekelt verzoekster de interpretatie van de commissaris-generaal van de vermelding dienaangaande in de vragenlijst; volgens haar is er (zie het verzoekschrift, p. 4) *“geen enkele twijfel over haar hoedanigheid van (ex)echtgenote van V.K. mogelijk”*.

De verwijzing van de commissaris-generaal naar het bestaan van valse binnenlandse paspoorten in Dagestan is volgens verzoekster *“louter speculatief”* (zie het verzoekschrift, p. 4) ; volgens haar kan *“uit geen enkel element van het dossier worden afgeleid dat het binnenlands paspoort van verzoekster vals zou zijn, idem dito voor wat betreft de stempel die erin is aangebracht en dewelke haar (eerdere) huwelijkse staat met V.K. aangeeft”*.

Verzoekster laat verder gelden dat zij bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal verwees naar oproepingsbrieven die zij had ontvangen; zij duidt het de commissaris-generaal ten kwade dat hij daar niet op inging en haar niet vroeg deze voor te leggen.

Verzoekster stelt dat ze wel degelijk in het bezit is van een dergelijke oproepingsbrief en dat zij deze ter zitting zal voorleggen.

Volgens verzoekster werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, gezien de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 4) *“tijdens het interview niet aan verzoekster – een eenvoudige vrouw niet gewoon initiaties te nemen en niet vertrouwd met de asielpcedure – vraagt een dergelijke oproepingsbrief voor te leggen, noch wat zij met de oproepingsbrieven heeft gedaan na ontvangst”*.

Zij voert aan dat de commissaris-generaal geen blijk geeft (zie het verzoekschrift, p. 4) *“van enige daadwerkelijke wil tot het geloven van de waarachtigheid van het feitenrelaas van verzoekster aangaande de feiten die haar wel degelijk zijn overkomen”*.

Zij stelt dat de commissaris-generaal zich beperkt (zie het verzoekschrift, p. 4) *“tot het vastpinnen van vermeende inconsistenties/ongeloofwaardigheden in het relaas van verzoekster”*; zij herhaalt dat er objectief niet kan worden getwijfeld aan haar voormalig huwelijk met V.K. en wijst erop dat zij over een oproepingsbrief beschikt.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 5) *“op geen enkel ogenblik voldoende rekening lijkt te houden met de emotionele ontredde van verzoekster en de stress in haar hoofd waardoor zij voorkomend ook het voordeel van de twijfel dient gegeven te worden voor wat de vermeende inconsistenties/ongeloofwaardigheden betreft en de vertwijfelingen eigen aan haar gebrek aan kennis van de asielpcedure”*.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, stelt verzoekster dat ze geen enkele zekerheid heeft dat haar veiligheid kan worden gegarandeerd in geval van terugkeer naar Dagestan, (zie het verzoekschrift, p. 5) *“gezien de globale situatie aldaar en het reële risico burgerslachtoffer te worden van confrontaties tussen de rebellen en het regime”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoekster onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot haar huwelijk:

“Zo verklaarde u dat de arrestatie van uw (ex-)man aan de basis van uw problemen ligt (CGVS, p. 10). Niet enkel met betrekking tot deze arrestatie, maar ook over uw huwelijk zelf bleef u echter onaannemelijk vaag. U kon bijvoorbeeld niet eens de geboortedatum en –plaats van uw (ex-)man opnoemen. U kon zich enkel herinneren dat uw (ex-)man geboren werd in 1972, maar waar of wanneer precies wist u niet (CGVS, p. 4). Dit is zeer opmerkelijk omdat de geboortedatum van uw (ex-)man zelfs vermeld staat op de stempel aangaande uw huwelijk op pagina 14 van uw binnenlands paspoort. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) moest u trouwens toegeven dat u niet eens zeker was van de familienaam van uw (ex-)man (Verklaring DVZ, nr. 15), wat op zijn minst merkwaardig is. Ook uw officiële huwelijksdatum wist u zich niet te herinneren (CGVS, p. 4), hoewel deze net als de familienaam van uw (ex-)man eveneens in uw binnenlands paspoort vermeld staat. U had tot slot evenmin een idee of de job van uw (ex-)man een officiële tewerkstelling betrof (CGVS, p. 16).”

In haar verzoekschrift hekelt verzoekster de interpretatie van de commissaris-generaal van de vermelding dienaangaande in de vragenlijst. Volgens haar is er *“geen enkele twijfel over haar hoedanigheid van (ex)echtgenote van V.K. mogelijk”*.

De verwijzing van de commissaris-generaal naar valse binnenlandse paspoorten in Dagestan acht verzoekster *“louter speculatie”*; volgens haar kan *“uit geen enkel element van het dossier worden afgeleid dat het binnenlands paspoort van verzoekster vals zou zijn, idem dito voor wat betreft de stempel die erin is aangebracht en dewelke haar (eerdere) huwelijkse staat met V.K. aangeeft”*.

De Raad stelt vast dat, gezien in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken opgetekend werd bij de vraag naar de naam van de (ex-)echtgenoot: *“Khadzhiyev (? Niet zeker)”*, de commissaris-generaal er terecht van uit kon gaan dat verzoekster daar verklaarde dat zij niet zeker was omtrent de naam van haar man. Bovendien wist verzoekster evenmin waar of wanneer (in 1972) haar (ex-)echtgenoot geboren is, wanneer ze officieel huwden en of de job van haar (ex-)man een officiële tewerkstelling betrof.

Van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Gezien de bedoelde gegevens nochtans vermeld worden in de stempel van het huwelijk in het binnenlands paspoort van verzoekster, heeft de commissaris-generaal inderdaad gegronde redenen om te twifelen aan verzoeksters huwelijk en dus ook aan de authenticiteit van (de stempel in) haar paspoort, temeer omdat uit informatie in het administratief dossier blijkt dat officiële documenten (zoals een intern paspoort) in de Russische Federatie gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.

Gelet op deze vaststellingen, volgt de Raad verzoekster dan ook niet waar die in haar verzoekschrift aanvoert dat uit geen enkel element van het dossier kan worden afgeleid dat het binnenlands paspoort en de stempel vals zouden zijn.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster.

De commissaris-generaal stelde verder vast dat verzoekster onaannemelijk vaag en tegenstrijdig was omtrent de arrestatie van haar man, alsook dat zij vaag bleef omtrent de problemen die zij zelf kende na diens arrestatie en over andere belangrijke aspecten van haar asielrelaas, zoals de vrijlating van haar echtgenoot na zijn arrestatie en de oproepingsbrieven die zij zou hebben ontvangen.

In haar verzoekschrift duidt verzoekster het de commissaris-generaal ten kwade dat hij tijdens het verhoor niet verder op de oproepingsbrieven is ingegaan en evenmin vroeg een oproepingsbrief voor te leggen; zij stelt dat de commissaris-generaal *“tijdens het interview niet aan verzoekster – een eenvoudige vrouw niet gewoon initiaties te nemen en niet vertrouwd met de asielprocedure – vraagt een dergelijke oproepingsbrief voor te leggen, noch wat zij met de oproepingsbrieven heeft gedaan na ontvangst”*.

Vooreerst merkt de Raad op dat de commissaris-generaal geenszins verplicht is om met aandrang aan verzoekster naar bewijsstukken en/of op bijkomende stukken te vragen of nog op initiatieven van haar te wachten alvorens een beslissing te nemen indien hij van oordeel is over voldoende elementen te beschikken om een oordeel over de asielaanvraag uit te spreken.

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift van 29 augustus 2012 een fotokopie (zie stuk 4) van *“oproepingsbrief aan de (ex)echtgenoot”*; zij legt ter terechtzitting van 31 oktober 2012 het origineel neer.

De Raad stelt vast dat bedoeld stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal zodat het in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet in overweging wordt genomen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat de commissaris-generaal *“op geen enkel ogenblik voldoende rekening lijkt te houden met de emotionele ontreding van verzoekster en de*

stress in haar hoofde waardoor zij voorkomend ook het voordeel van de twijfel dient gegeven te worden voor wat de vermeende inconsistenties/ongeloofwaardigheden betreft en de vertwijfelingen eigen aan haar gebrek aan kennis van de asielprocedure", wijst de Raad erop dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Bovendien staat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

In acht genomen wat voorafgaat, werpt verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten op die de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en onwetendheden kunnen verklaren of weerleggen. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaagheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

De Raad treedt verzoekster dan ook niet bij waar die in haar verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal geen blijk geeft *"van enige daadwerkelijke wil tot het geloven van de waarachtigheid van het feitenrelaas van verzoekster aangaande de feiten die haar wel degelijk zijn overkomen"*, noch waar verzoekster beweert dat de commissaris-generaal zich beperkt *"tot het vastpinnen van vermeende inconsistenties/ongeloofwaardigheden in het relaas van verzoekster"*.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing ook vast dat verzoekster blijk gaf van een nalatige houding:

"Zo heeft u nooit gevraagd voor hoeveel geld uw (ex-)man werd vrijgekocht (CGVS, p. 11) of zelfs waarom uw (ex-)man in oktober 2011 gearresteerd werd (CGVS, p. 12).

U hebt ook nooit gevraagd waarom de politie na zijn vrijlating nog steeds geïnteresseerd was in uw (ex-)man (CGVS, p. 14), hoewel de politie tot 8 keer toe naar uw huis kwam omwille van uw (ex-)man (CGVS, p. 14-15).

Tot slot liet u ook na om na uw vertrek uit Dagestan nog te informeren naar uw (ex-)man en zijn problemen. Zelf nam u geen contact meer met hem op en u heeft ook niet geprobeerd om op een andere manier informatie over hem in te winnen. U wierp wel op dat u hem niet meer wil zien omwille van zijn problemen (CGVS, p. 18).

Gelet op het feit dat uw (ex-)man de oorzaak van uw problemen vormt en zijn situatie bepalend kan zijn voor het verdere verloop van uw eigen problemen, is deze verklaring niet afdoende."

Verzoekster gaat in haar verzoekschriftlaet niet in op dit argument.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker inderdaad kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Van verzoekster mocht redelijkerwijs worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis had en omtrent de evolutie van haar persoonlijke problemen.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich ook tegen haar geloofwaardigheid.

Gelet op de quasi algehele onwetendheid in hoofde van verzoekster omtrent wezenlijke zaken in haar relaas, kan aan dit relaas geen geloof worden gehecht.

Er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, voert verzoekster aan dat zij geen enkele zekerheid heeft dat haar veiligheid kan worden gegarandeerd in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, *"gezien de globale situatie aldaar en het reële risico burgerslachtoffer te worden van confrontaties tussen de rebellen en het regime"*.

Waar verzoekster, in het kader van haar vraag naar subsidiaire bescherming, verwijst naar haar relaas, wijst de Raad erop dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 24 juli 2012 in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE